

— 1 skyrius —

GIMTADIENIO VAKARĖLIS

1977 m. liepos 4 d.

Bruklinas, Niujorkas

Baltas koridorius. Baltos sienos, grindys, lubos. Viskas. Balta su balta prie baltos, ir nuo to Hoperiui tik svaigo galva. Sniegynų aklumas miesto vidury. Kas pagalvotų.

Visas namas buvo baltas, nuo stogo iki pamatų, visi kambariai, visi aukštai. Lauke jis buvo paprastas Bruklino pastatas rausvo smiltakmenio fasadu. Viduje – meno instaliacija. Hoperis spaudė raudonojo vyno taureę prie dubens bijodamas išlieti bent lašą.

Tik turtuoliai gali gyventi tokiaame name, dingtelėjo jam, nes tik turtuoliai gali sau leisti nusamdyti armiją valytojų, kad jis toks ir liktų. Turtuoliai, save įsivaizduojantys endžiais varholais*.

* Andy Warhol (tikrasis vardas Andrew Warhola) – iškiliausia vaizdinio meno, vadinamo populiariuoju menu, atsiradusio ir suklestėjusio 6-7-ajame dešimtmetyje, asmenybė.

Turtuoliai, draugaujantys su Endžiu Varholu, ar bent jau pažįstantys jo interjero dizainerį.

Jie turėjo ir vaikų. Du – dvynius, kurie kaip tik šventė bendrą gimtadienį didžiulėje virtuvėje namo gale, vedančioje į vešlų, aukštų sienų supamą sodą, neįmanomą oazę, paslėptą erdvėje tarp terasinių namų, žalumos lopinėlių, kuris kažkaip išgyveno svilinantį vasaros karštį, pavertusį visą Niujorką dulkiną dykviete. Spartietiškame koridoriuje, kuriame Hoperis bent trumpam rado prieglaudą su netikusiai pasirinktu gėrimu, aidėjo vakarėlio garsai.

Kilstelėjęs taurę įsižiūrėjo į turinį. Raudonasis vynas per vaikų gimtadienio vakarėlių.

Taip, Palmersai buvo iš tokių žmonių.

Atsidusęs Hoperis gurkštelėjo vyno. Ne taip planavo praleisti liepos 4-ąją, bet žinojo, kad nederėtų smerkti. Vaikai – trisdešimt jų, beveik visa Saros pradinės mokyklos klasė – į valias smaginosi linksmiami Palmersų nusamdytos komandos, buvo maitinami, girdomi – ir cukruojami – restorano darbuotojų, kuriems už šį vieną renginį tikriausiai mokėjo daugiau, nei Hoperis uždirbo per mėnesį.

Linksmino ne tik vaikus. Suaugusiuosius taip pat. Paėjus baltu koridoriumi toliau, už kažkurių iš daugybės baltų durų, tėvai – be Hoperio – susibūrė pažiūrėti tik jiems skirtu šou. kažkas minėjo mago pasirodymą. Diana norėjo įkalbėti Hoperį eiti kartu – net bandė nusitempti jį įsikibusi už parankės, – bet... mago pasirodymas?

Ne, jam gerai ir čia. Vienam. Baltutėliame koridoriuje. Su taurė vyno.

Virtuvėje nugriaudėjo juokas, jam tuoj pat atsakė kvatojimas kitame koridoriaus gale. Hoperis žvilgtelėjo į vieną pusę, pasakui į kitą, svarstydamas, kur eiti. Paskui papurtęs galvą supeikė

save, kad gadina šventę, ir patraukė prisijungti prie tėvų. Atidarys duris koridoriaus gale, kone tikėjosi rasti baltą fortepijoną vidury balto kambario su Džonu Lenonu prie klavišų ir ant dangčio išsitiesusia Joko Ono.

Bet rado tik kitą priimamąjį, vieną iš kelių šiame smiltakmenio name, ne tokį atšiaurų kaip kitos patalpos – baltas sienas bent jau pajvairino šiltai rudos drožinėtos, tikriausiai originalios knygų lentynos.

Įėjęs Hoperis uždarė duris ir mandagiai linktelėjo kitiems šalia stoviniuojantiems tėvams. Pastebėjo, kad dauguma jų vyrai. Mamos ir tetos sėdėjo prie didelio, apvalaus, didumą patalpos užimančio stalo, įsmeigusios akis į moterį, sėdinčią stalo „gale“, toliausiai nuo durų. Į jauną moterį, apsirišusią plaukus raudona raštuota skara, o priešais ją ant stalo buvo tik vienas objektas – sumautas krištolinis rutulys.

Hoperis sukando dantis, bet susitvardė nepažiūrėjęs į savo rankinį laikrodį. Jautėsi nejaukiai ir ne vietoje, regis, vienintelis iš vyrų nepasinaudojo kvietimu į vaiko gimtadienį kaip proga ištaigingai apsirengti. Dauguma kitų tėvų buvo su įvairių žemės atspalvių švarkais plačiais atlapais ir priderintais kaklaraiščiais.

„Ak, taip, švarkų ir kaklaraiščių fordas. Bet kokios spalvos, svarbu, kad rudas.“

Staiga Hoperis pasijuto kur kas geriau dėl savo languotų marškinių ir mėlynų džinsų. Bent jau patogų. Poliesteris tokiu oru prastas sprendimas – keli šalia stovintys vyrai, regis, jau patys suprato, sprendžiant iš išraudusių ir prakaito išmuštų veidų.

Hoperis paslėpė šypsena pakėlęs prie lūpų taurę ir sužiuro į veiksmą kambario viduryje, kur Diana sėdėjo su kitomis moterimis, daugiausia apsivilkusiomis ilgomis, laisvomis medvilninėmis suknelėmis, kurios atrodė laidesnės orui nei vyrų apranga,

palinkusiomis klausytis į krištolinį rutulį spoksančios aiškiaregės, vaidinančios, kad skaito ateitį... Sindei, Tomo mamai?

Hoperis jau pamiršo. Staiga jam dingtelėjo, kad nepakenktų antra vyno taurė.

Aiškiaregė pliurpė nesustodama. Jaunesnė, nei Hoperis tikėtusi, nors jis nebuvo tikras, kokio amžiaus turėtų būti aiškiaregės. Ar jos neturėtų būti senos? Nesvarbu – tai tik vaidyba, nieko daugiau.

Hoperis liepė sau atsipalaiduoti, mėgautis pasirodymu ir nebūti tokiam paršui.

Iš apmąstymų jį išplėšė prapliuपę plojimai. Apsidairęs po kambarį pamatė moteris prie stalo slenkantis per vieną vietą, priešais aiškiaregę atsirado nauja subjektė.

Diana. Ji nusijuokė iš kažko, ką pasakė kaimynė, ir žvilgtelėjo per petį. Pamačius Hoperį, jos akys nušvito, mostelėjo jam prisijungti.

Hoperis droviai žvilgtelėjo į kitus tėvus ir nuėjęs atsistojo už Dianos kėdės. Žmona pakėlė ranką, o kai jis ją suėmęs spustelėjo, grįžtelėjusi nusišypsojo.

Atsakydamas Hoperis išsišiepė.

– Ei, ko žiūri į mane? Madam Mistika skaitys tavo ateitį.

Tai išgirdusi aiškiaregė nusijuokė. Šiek tiek kilstelėjusi skarą pasižiūrėjo į Hoperį.

– Praeitį, dabartį, ateitį – man atverti visi keliai, visi takai! – Ji pamojavo rankomis virš krištolinio rutulio.

Išsišiepusi Diana giliai įkvėpė, atsisėdo tiesiau ir užsimerkė. Paskui lėtai iškvėpė.

– Gerai, – tarė. – Skelkite.

Susirinkusieji palaikydami šūktelėjo, o aiškiaregė, pati tramdydama juoką, pasukiojo kaklą ir atidžiai išžiūrėjo į krištolinį rutulį sudėjusi rankas ant stalo iš abiejų pusių.

Ji tylėjo. Hoperis stebėjo, kaip moteris prisimerkė, susikauptus antakiai susimetė į krūvą. Kambario gale kažkas sumurmėjo, regis, vyrai ėmė nuobodžiauti.

O tada...

– Aš... ak!

Aiškiaregė atšlijo nuo krištolinio rutulio. Hoperis uždėjo ranką žmonai ant peties, o ji – ant jojo.

Aiškiaregė užsimerkė, jos veidas persikreipė it iš skausmo. Diana stipriau suspaudė Hoperio delną. Jam darėsi kiek nejauku. Tai tik pasirodymas, netikra, bet kambarys tarsi persimainė, linksmybių nuotaika staiga išgaravo.

Jis atsikrenkštė.

Aiškiaregė atsimerkė ir, pakreipusi galvą, įsižiūrėjo į rutulį.

– Matau... matau... – Tada papurtė galvą ir vėl stipriai užsimerkė. – Matau... tamsą. Debesis... ne, kaip banga, plečiasi, užlieja... užlieja.

Pasimuisčiusi kėdėje Diana pasižiūrėjo į Hoperį.

– Šviesa... Dar... – Aiškiaregė susiraukė, lyg atsikandusi citrinos. – Dar... Ne, ne šviesa, o... nebūtis. Tuštuma. Tamsa, debesys plūsta it banga, užlieja... užlieja...

Ji aiktelėjo. Persigandusi Diana pašoko, kaip ir pusė susirinkusiųjų.

Hoperis papurtė galvą.

– Ei, jei tai koks pokštas...

Aiškiaregė vėl papurtė galvą dar kartą ir dar.

– Tamsa. Tėra tamsa, didžiulis debesys, juodas žaltys...

– Man regis, gana, – tarė Hoperis.

– Atslenka tamsa. Nesibaigianti naktis. Diena be aušros. Diena, kai...

– Pasakiau gana! – Hoperis trinktelėjo kumščiu per stalą. Atsimerkusi aiškiaregė giliai įkvėpė. Kelis kartus sumirksėjusi

apsidairė po kambarį, atrodė nustebusi, it ką tik pabudusi iš kieto miego.

O tada visi puolė kalbėti vienu metu. Moterys ėmė kilti nuo kėdžių paskubomis, staiga susigėdusios, kad dalyvavo tokiaame žaidime, o vyrai gale kuždėjosi tarpusavy. Diana atsistojo. Hoperis uždėjo ranką jai ant peties.

– Viskas gerai?

Linktelėjusi Diana pasitrynė kaktą.

– Taip, viskas gerai. – Grižtelėjusi vos vos jam šyptelėjo.

Hoperis atsisuko į aiškiaregę.

– Klausykite, nežinau, ką norėjote padaryti, bet čia vaikų gimtadienis, dėl Dievo meilės. Jei užsimanėte gąsdinti žmones, gal palaukite Helovyno?

Aiškiaregė akmeniniu veidu pasižiūrėjo į Hoperį ir prisimerkė, lyg bandydama perprasti jo žodžius. Kiti kambariye esantys tėvai ėmė eiti lauk. Hoperis pasisuko sekti paskui.

– Kaip tu? – paklausė Diana. Apsidairęs Hoperis pamatė, kad klausimas skirtas ne jam; žmona kreipėsi į aiškiaregę, kuri trynėsi smilkinius.

– Ee, taip, klausykite, – tarė moteris, – labai atsiprašau. Tikrai. Pati nežinau, kas užėjo.

– Aha, kurgi ne, – burbtelėjo Hoperis. Jis timptelėjo Dianą už peties, vesdamasis nuo stalo prie durų. Prieš išeidamas iš kambario dar atsisuko. Dabar prie stalo sėdinti moteris atrodė dar jaunesnė nei anksčiau, raudona skara ir krištolinis rutulys staiga pasirodė absurdiški. – Šnektelesiu apie tai su Siuzana ir Biliu, – tarė Hoperis.

– Džimai, gana, – Diana papurtė galvą.

Hoperis susiraukė ir piktai šnirpstelėjęs pasišalino lauk. Vos tik išėjo į koridorių, pyktis ėmė slūgti, pas juos vaikų būryje lė-

kė Sara, vienoje rankoje spausdama baltą popierinį maišelį su raudonomis juostelėmis, kitoje – rudą kartoninę dėžutę su apvaliomis skylutėmis šonuose, su dangteliu, išlankstytu į rankeną, kurią mergaitė taip spaudė, kad bolavo krumpliai.

– Ei, mažyte, ką čia turi? – paklausė Hoperis, priklaupęs paimiti šešiametę dukrą ant rankų.

– Gabalėlį gimtadienio torto! Ir naminį akmenį!* Visi gavo po vieną. Jos vardas Molė.

– Aišku, – lėtai atsakė Hoperis ir pirštais pavertė dėžę su naminium akmeniu, Sarai pakėlus jam pažiūrėti. – Kaip manai, ar Molė norės torto?

– Nekalbėk kvailysčių, tėti. Molė tik limonadą geria.

– Kaipgi kitaip.

Hoperis pasisuko į Dianą iš nuostabos išplėtęs akis ir pražiojęs burną.

– Ei, vadinasi, mums liks daugiau!

Diana nusijuokė ir timptelėjo jį už alkūnės.

– Nagi, eime, – tarė ir nusekė paskui kitus tėvus ir vaikus, traukiančius link priekinių durų. Prieškambaryje jų laukė du vaikų linksmintojai, Nepriklausomybės dienos proga apsirengę kaip dėdė Semas. Jie dalijo mažytes Amerikos vėliavėles ant trumpų pagaliukų, ant kurių galo buvo pririšti nedideli saldainių maišeliai, po vieną praeinančiam vaikui. Sara įbruko naminį akmenį tėčiui, kad galėtų pačiuoti maišelį.

– Ką reikia pasakyti, Sara? – paklausė Diana.

– Ačiū, pone Kloune!

* Rinkodarinis pokštas: 1975 m. pardavinėtas „naminis akmuo“ (*pet rock*) pristatytas kaip gyvas augintinis. Jį pardavinėjo kartoninėse dėžutėse su skylutėmis „orui“, akmenys gulėjo ant pakreikto šieno. Mada truko apie šešis mėnesius, bet per tą laiką buvo parduota daugiau nei milijonas vienetų.

Trijulė kartu nulipo laiptais ant šaligatvio, kiti svečiai jau skirstėsi po krūvą automobilių, užėmusių beveik visas stovėjimo vietas gatvėje.

Hoperiai galėjo pareiti, nes gyveno netoliese. Žengęs vos kelis žingsnius Hoperis pajuto Sarą timpčiojant jo ranką. Paleido džiaugdamasis, kad dukrytė išėikvos energijos perteklių, kol pareis iki savo buto vos už kelių kvartalų.

Diana įsikibo Hoperiui į parankę ir jiems lėtai žingsniuojant padėjo ant peties galvą.

– Šaunus vakarėlis, – tarė ji.

– Taip, šaunus vakarėlis, – atsakė Hoperis. – Visą laiką būgštavau, kad apipilsiu raudonuotu vynu ką nors, už ką nieku gyvu neįstengčiau susimokėti, o paskui pragaištis pranašė mums išbūrė artėjančią apokalipsę. – Jis kilstelėjo dėžutę. – Ak, ir dar turime netikėtą naują šeimos narį. Taip, šaunus vakarėlis. Laukiu nesulaukiu kitų metų.

Nusijuokusi Diana atšlijo nuo Hoperio ir žaismingai kumštelėjo į petį, į kurį ką tik buvo atsirėmusi.

– Ak, nereikia, nebuvo taip jau blogai. Liza tiesiog... – ji nutilo ir pamojavo rankomis, bandydama sugalvoti paaiškinimą.

– Liza?

– Liza Sargeson, aiškiaregė. Ji irgi viena iš tėvų, burtais užsiima laisvalaikiu.

– Aiškiaregystė yra burtai?

– Na, ji ne tik aiškiaregė. Parodė visai neblogų pabėgimo triukų su spynomis ir grandinėmis – Dženisė Makgan pasisiūlė savanore, jai uždėjo antrankius, o paskui vos negavo širdies smūgio Lizai pasakius, kad nepasiėmė rakto!

Hoperis šyptelėjo.

– Tai kas ten buvo su ta aiškiaregyste? Liza Sargeson tiesiog ką – įsijautė?

Diana gūžtelėjo.

– Užsimiršo.

Hoperis tyliai švilptelėjo.

– Nieko sau patirtis.

– Nieko sau vakarėlis.

– Tai jau tikrai. Susirinko visa Saros klasė su tėvais, bet galiu prisiekti, kad samdytų žmonių buvo daugiau nei mūsų. O dar pramogos ir suaugusiesiems? Tik pabandyk mane įtikinti, kad Siuzana su Biliu nenorėjo pasipuikuoti.

– Na, – numykė Diana, – aš smagiai praleidau laiką, net jei tau nebuvo linksma.

– Ne, aš taip nesakiau.

– Ir nereikėjo. Mačiau, kaip laikeisi.

– Sakiau tau, bijojau ką nors apipilti.

– Kurgi ne.

– Kurgi taip!

– Džeimsai Hoperi, – Diana vėl įsikibo vyrui į parankę, – visą laiką buvai įsitęsęs. Tau reikia išmokti atsipalaiduoti.

Hoperis išsižiojo ką nors pasakyti, bet užsičiaupė. Patraukė pečiaus, bet šie nenorėjo vėl atsileisti.

– Tiesiog...

– Tiesiog kas?

– Noriu pasakyti, tas namas. Tie žmonės. Sutinku, Palmersai miela šeima. Bet... jie ne tokie kaip mes. Ne tokie kaip kiti tėvai. Turiu omeny, vakarėlio savo viloje Hamptonse nesurengė tik dėl to, kad niekas negalėtų tiek mokėti už kurą.

– Netiesa, – vyptelėjo Diana.

– Na, bet, – Hoperiui pagaliau pavyko atleisti pečius. – Gerai, gal ir ne. Bet rimtai. Tas namas? Nagi, normalūs žmonės taip negyvena. O jei jie turi tiek daug pinigų, kodėl leidžia savo dvynius į valstybinę mokyklą?

– Ei, ta mokykla puiki. Jei tokia nebūtų, ten nemokyčiau – ir tikrai neleisčiau Saros.

– Žinau, žinau, – Hoperis susiraukė. – Bet tikriausiai yra dešimtys prabangių privačių įstaigų, į kurias galėtų leisti savo vaikus. Noriu pasakyti... ar tu taip nedarytum, jei galėtum sau leisti? Gal Saros mokykla ir nebloga, bet kalbame apie Niujorko valstybinę švietimo sistemą.

– O jei aš manyčiau, kad Niujorko valstybinė švietimo sistema neveikia, tikrai neaukočiau jai savo kraujo, prakaito ir ašarų, ar ne? – Diana pakėlusį akis pasižiūrėjo į Hoperį. – Džimai, ne tu vienas stengiesi čia ką nors pakeisti. Aš į miestą atvažiauvau ne vien palaikyti tavęs iš šalies. Kartais turėtum tai prisiminti.

Hoperis linktelėjo ir prisitraukė žmoną arčiau. Taip, Niujorkas turėjo trūkumą, bet Sara mokėsi geroje mokykloje. Jis žinojo, kaip Dianai pasisekė, kad ten pakliuvo, turint omeny dabartinę švietimo situaciją mieste. Žmona jam pasakojo apie kitas mokyklas, kur, girdėjo, mokytojai kartais net nesirodo pamokose, o mokiniai, net dvylikamečiai, siunčia ratu butelį vyno, kol mokytojas sėdi priekyje vengdamas įsikišti ir žinodamas, kad į bet kokius mėginimus parodyti autoritetą bus nekreipiama dėmesio, – jei apskritai neišprovokuos smurto. Na, taip, tai buvo kraštutiniai pavyzdžiai, bet kartais visas miestas atrodė kaip kraštutinis pavyzdys. Praktiškai bankrutavęs, viešosios paslaugos byrėjo kartu su infrastruktūra.

Sveiki atvykę į 1977-ųjų Niujorką.

Bet Hoperis nesigailėjo dėl jų sprendimo čia persikelti. Toli gražu. Jam tai buvo pats geriausias sprendimas, priimtas tinkamu metu. Grįžęs iš Vietnamo į Hokinsą Indianoje pasijuto it įžengęs į kažin kokią paralelinę visatą. Liejo kraują ir prakaitą, kartais jautėsi aukojas net sveiką protą kovodamas nesibaigian-

čiame kare, vykstančiame be jokios jam suprantamos priežasties, o tuo metu gyvenimas Užmirštiškėse, JAV, pakliuvo į kažin kokią laiko grandinę, grįžus nė kiek nepasikeitė.

Hoperis spėliojo, ar kada ir pasikeis, ar išvis galėtų.

Jis nenustygo vietoje ir nė nebandė to slėpti. 1969-aisiais sutikta Diana padėjo nukreipti mintis; jiems užmezgus santykius, 1971-aisiais gimė dukra Sara. Ir tai padėjo.

Bent jau kurį laiką. Bet Hokinsas Indianoje buvo Hokinsas Indianoje. Namų palaimos užteko tik kuriam laikui. Hoperiui reikėjo... ko nors daugiau. Ko nors didesnio.

Didesnės vietos.

Pavyzdžiui, Niujorko.

Tiesą sakant, Dianą reikėjo įkalbėti, ir Hoperiui dėl to kartais dar smigtelėdavo kaltė. Kad ir kaip žmona jį palaikė ir norėjo, jog darytų, ką jaučia esant reikalinga, persikelti iš Hokinso į Niujorką buvo rimtas žingsnis keliomis prasmėmis. Hokinsas buvo nedidelis, mieguistas miestelis, bet jie ten susikūrė namus, šeimą. Ten buvo saugu ir jauku. O Vietnamo prisiminimams sparčiai blėstant, gyvenimas buvo... lengvas.

Gal tai ir trukdė. Saugus, jaukus ir paprastas gyvenimas buvo šaunu, bet Hoperis netrukus suprato, kad nori ne to. Dvi dislokacijos Vietname jį pakeitė, ir grįžęs pasijuto grimztas į užmiesčio užmarštį.

Jis anksti pastebėjo ženklus – kaip ir Diana – ir už tai jautėsi dėkingas. Hoperis pasikliovė jos palaikymu, be kurio... na, pats nežinojo, kas galėjo nutikti. Matė, kas atsitiko kitiems sugrįžusiesiems, kurie nesugebėjo prisitaikyti.

Hoperiui reikėjo permainingos. Tad jie taip ir padarė. Persikėlė į Niujorką. Į didmiestį, bėdų kamuojamą miestą, miestą, kuriam reikėjo pagalbos.

Hoperis žinojo, kad sugebės. Žinojo, kad bus sunku, kad reikės išverti krikštą ugnimi mieste, kurį kai kas ėmė vadinti pragaru žemėje dar tada, prieš užverdant rimtai makalynei.

Bet... jis to ir norėjo. Jam to reikėjo.

Tad 1972-ųjų pavasarį Diana pasakė taip. Pritarė jo argumentams – dabar metas tai padaryti, kol dar jauni ir gali nusitiesti naują kelią gyvenime. Visiems jiems bus į naudą.

Hoperiui padėjo jo tarnybos įrašai. Grįžęs iš kariuomenės įsidarbino Hokinso policijos departamente. Treji su puse metų darbo patirties ir krūva pagyrimų, kartu pridėjus ir jo karinę patirtį, pelnė vietą pagreitinto verbavimo programoje į praretintas Niujorko policijos departamento gretas, kur paprasti policininkai buvo rengiami tapti labai reikalingais detektyvais. Kelis mėnesius panešiojęs uniformą ir, kiek tik sugebėjo, sužinojęs apie miestą bei departamentą, Hoperis gavo detektyvo skydo formos ženklelį ir nuosavą stalą. Triūsė, leido darbe ilgas valandas, ir tai nebuvo nepastebėta. Departamentui karpant biudžetą ir mažinant darbuotojų skaičių, jį paaukštino dar kartą, šį kartą paskyrė vadovauti nužudymų skyriui.

Hoperis dar niekada nebuvo toks laimingas.

Tiesa, jie neturėjo daug – pas Palmersus labiausiai ir erzino tas turto demonstravimas, – bet... buvo laimingi. Turėjo butą Bruklina, neblogame rajone, bent jau ne blogiausiame. Diana susirado darbą padorioje pradinėje mokykloje – vidutinėje, galėjo būti ir geresnė, ir prastesnė. Sara buvo gabi mergaitė, ir nors pradėjo eiti į pirmą klasę, sekėsi puikiai – Diana buvo šalia ne tik laikyti už rankos, bet... tiesiog prižiūrėti.

Galų gale, čia juk Niujorkas.

Hoperį kažkas timptelėjo už kojos ir pažadino iš svajų. Pasižiūrėjęs žemyn pamatė Sarą iš visų jėgų tampant jam kelį. Namai jau buvo čia pat.

– Nagi, nagi! – spygavo mergaitė. – Tėveli, noriu dar torto!

– Taip, nes jei šiai panelei ko reikia, tai dar padauginti cukraus, – juokdamasis Hoperis užsikėlė dukrą ant klubo, o Diana nuėjo atrakinti durų. Jis norėjo sekti paskui, bet žmonai stabtelėjus atsitrenkė į nugarą.

– Kas negerai?

Diana grįžtelėjo į Hoperį.

– kažkas skambina?

Hoperis įsiklausė. Ji buvo teisi, kažkur viršuje išties skambėjo telefonas – jų bute, antrame aukšte.

– Imk, – jis pasisuko perduoti Sarą Dianai. – Pabandyčiau atsiliepti. Gal svarbu.

Saugiai perdavęs dukrą mamai į glėbį puolė šuoliuoti po du laiptus.

– Klausau?

– Hopai, sunku tave sumedžioti, – tarė moteriškas balsas. Žemokas, kimus kaip rūkalės. Hoperiui puikiai pažįstamas.

– Ir ne be reikalo, Delgado, – atsakė. – Šiandien Nepriklausomybės diena, ir vienintelis mano darbas visą dieną buvo nusiųsti Sarą į gimtadienio šventę.

– Taip, bet... turiu pakviesti tave į kitokio pobūdžio vakarėlį.

Hoperio širdis ėmė plakti greičiau. Jei detektyvė Rozarija Delgado, su kuria dirbo jau šešias savaites, bandė prisiskambinti laisvadienį, žinojo, kad tam turi rinktą priežastį.

Stovėdamas prie telefono, pakabinto ant sienos prie šaldytuvo, nujautė, kokia ta priežastis. Už nugaros išgirdo Dianą su Sara įėjus į butą. Jiedviem įėjus į virtuvėlę, Diana klausiamai sužiuro į Hoperį. Tas sugavo jos žvilgsnį ir vos vos linktelėjo.

– Alio, skrydžio kontrolė detektyvui Džeimsui Hoperiui, prašom atsiliepti.

Jis atgrėžė ragelį prie burnos.

– Atsiprašau. – Sekundėlę patylėjo. – Dar vienas, ar ne?

– Turėtum atvykti, kai tik galėsi.

Hoperis linktelėjo.

– Aš jau pakeliui. Adresas? – Apsidairė ieškodamas rašiklio ir popieriaus, bet Diana paėmė nuo spintelės nedidelį bloknotą, į kurį jie rašydavosi pirkinių sąrašą, ir ištiesė kartu su pieštuku. Hoperis nebyliai vien lūpomis padėjo ir nūsikus pridėjo bloknotą prie sienos šalia telefono. Delgado išpylė duomenis, kuriuos jis greitai užsirašė.

– Turiu, – atsakė. – Tuoj pat būsiu.

– Patiesiu raudoną kilimą, – tarė Delgado. Ragelyje sutraškėjo ir stojo tyla.

Hoperis padėjo jį į vietą. Ant pečių pajuto Dianos rankas. Sumėmęs jos delnus atsisuko į žmoną.

– Ee, klausyk... – išsižiūjo.

Diana linktelėjo.

– Turi eiti.

– Turiu. Atsiprašau.

Ji šyptelėjo.

– Neatsiprašinėk, – tarė. – Niekada neatsiprašinėk, kad dirbi savo darbą.

– Aš tau atsilyginsiu.

– Nepamiršiu.

Hoperis išsmuko jai iš glėbio ir nuėjo prie durų. Atidaręs atsisuko nepaleisdamas rankenos.

– Paskambinsiu pranešti, kur esu, – tai taręs pasižiūrėjo į Sarą, kuri jau dorėjo tortą ant virtuvėlės staliuko. – Ei, mažyte, palik ir man!

Pakēlusi galvā dukra nusišypsojo, skruostai nuo glaisto buvo raudoni ir mėlyni.

Diana pabučiavo Hoperiui į skruostą.

– Būk saugus.

Hoperis pabučiavo jai į lūpas.

– Planas toks, – atsakė ir išėjęs uždarė duris.